

Udtalelse om reform af den fælles landbrugspolitik:

- Kommissionens udkast til Rådets forordning (EØF) om indførelse af en støtteordning for planteproducenter,
- Kommissionens forslag til Rådets forordning (EØF) om den fælles markedsordning for korn,
- Kommissionens forslag til Rådets forordning (EØF) om ændring af forordning (EØF) nr. 2727/75 om den fælles markedsordning for korn

(92/C 98/08)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 15. november 1991 under henvisning til EØF-Traktatens artikel 198 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om de ovennævnte emner.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's Sektion for Landbrug og Fiskeri, som udpegede Luc Guyau til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 6. februar 1992.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 294. plenarforsamling (mødet den 26. februar 1992) med et stort flertal af stemmer for, 2 imod og 8 hverken for eller imod følgende udtalelse.

0.1. Det er ikke hensigten med denne udtalelse at foreslå en omdefinering af den fælles landbrugspolitik. ØSU har allerede udtalt sig herom, idet det har understreget nødvendigheden af at bevare et minimum af fælles markedsordninger for at beskytte europæiske bedrifter og europæisk produktion⁽¹⁾.

1. Sænkning af priser

1.1. Kommissionens forslag er baseret på den formodning, at verdensmarkedsprisen på korn vil stabilisere sig på omkring 100 ECU pr. ton, dvs. en stigning på 54% i forhold til den nuværende verdensmarkedspris.

1.1.1. Dette ville gøre det muligt for Kommissionen at bringe Fællesskabets kornpriser på linje med verdensmarkedsprisen uden at halvere de nuværende fællesskabspriser.

1.2. En kornpris på 100 ECU pr. ton er imidlertid ikke blot usandsynlig, men tager sigte mod et endnu mere usikkert mål, nemlig en verdensmarkedspris, som afspejler produktionsomkostningerne.

1.2.1. For de store producentlande er verdensmarkedet blevet en del af det politiske spil.

1.3. En tilpasning til verdensmarkedspriserne ville udsætte landbrugerne i Fællesskabet for prissvingninger, og ville derved gøre deres indtjening ustabil, selv om ét af målene for den fælles landbrugspolitik går ud på at sikre dem mod en sådan ustabilitet.

1.3.1. Et så markant prisfald ville medføre et betydeligt fald i beskæftigelsen i landbruget og dets forsynings- og forarbejdningsindustri. Det er i øvrigt lidet sandsynligt, at Fællesskabet afsætter tilstrækkelige midler, i hvert fald efter at den nye ordning har eksisteret i nogle år.

1.4. ØSU kan derfor ikke gå ind for den af Kommissionen foreslåede prissænkning, hverken med hensyn til dens omfang eller tidsmæssige udstrækning.

1.5. Nedsættelsen af tærskelprisen ville true princippet om fællesskabspræference. Den af Kommissionen foreslåede difference på 20 ECU pr. ton mellem interventions- og tærskelprisen ville ikke engang dække transportomkostningerne inden for Fællesskabet. Medlemsstater, som importerer korn ville blive tilskyndet til at købe disse varer fra tredjelande og ikke af Fællesskabets producenter.

1.5.1. ØSU foreslår, at der opretholdes en forskel på mindst 40 ECU pr. ton.

1.5.2. Prispolitikken kan have det supplerende mål at fremme produktionen af kvalitetsprodukter i overensstemmelse med efterspørgslen.

1.6. Hertil kommer, at Kommissionens forslag foregriber resultatet af forhandlingerne af Den almindelige overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT), hvor Fællesskabet søger at opnå modydelser (*deficiency payments*, udligningsbeløb ...) for sine indrømmelser.

1.6.1. Efter ØSU's mening bør Kommissionen undgå en tidsplan, som ville forpligte Fællesskabet til at gøre ensidige indrømmelser.

⁽¹⁾ EFT nr. C 40 af 17. 2. 1992, s. 56.

2. Begrænsning af produktionen — udligningsbeløb

2.1. Kommissionen agter at begrænse produktionen ved at reducere det opdyrkede areal. I denne sammenhæng foreslår den, at mindre bedrifter fritages for forpligtelsen til at tage jord ud af produktionen, og at der på den anden side lægges loft over den godtgørelse for jordudtagning, der betales til større bedrifter.

2.2. Man bør ikke forsøge at løse sociale problemer gennem markedsordninger. De bedrifter, som udgør selve fundamentet for det europæiske landbrugs ydeevne, bør ikke straffes.

2.2.1. Med hensyn til små bedrifter i bestemte regioner i Fællesskabet kræves også en særlig socioøkonomisk politik baseret på specifikke regulerings- og finansieringsbestemmelser.

2.2.2. Loftet over braklægningsgodtgørelsen, som i øjeblikket er fastsat til en produktionskapacitet på 230 ton, bør derfor afskaffes.

2.2.3. Efter ØSU's mening bør der uanset bedriftens størrelse ydes fuld godtgørelse for bestræbelser på at begrænse produktionen.

2.3. Den fritagelse for obligatorisk braklægning, som gives til bedrifter med en produktionskapacitet på under 92 ton korn, er uacceptabel. Dette loft er for højt og tager ikke hensyn til store bedrifter, som kun afsætter nogle få hektar til kornprodukter.

2.3.1. Det er ØSU's opfattelse, at dette loft i overensstemmelse med en markedsorienteret landbrugspolitik må sænkes til og holdes på det niveau, hvor foranstaltningen er gennemførlig.

2.3.1.1. ØSU anser den tærskel på 1 hektar, som er fastlagt i den nuværende braklægningsordning, for rimelig.

2.3.1.2. ØSU går ind for ordninger, som fremmer den industrielle udnyttelse af udtaget jord, på betingelse af, at ordningerne beskytter de producenter, hvis engagement på dette område er af varig karakter.

3. Administrative aspekter og regionalisering

3.1. Det europæiske landbrug trues af en alvorlig fare: overadministration. I forsøget på at begrænse udbuddet og sikre sig mod en uforudselig fremtidig udvikling foreslår Kommissionen en procedure, som er besværlig for landbrugerne og strider mod al økonomisk logik.

3.2. For at undgå enhver jagt på præmier fra landbrugernes side foreslår Kommissionen, at referenceproduktionsstallene for hvert produktionsområde fastsættes

på grundlag af det gennemsnitlige kornudbytte i 5-årsperioden 1986/1987 — 1990/1991, idet året med det højeste og året med det laveste udbytte ikke medregnes.

3.2.1. Denne bestemmelse kunne få tre alvorlige konsekvenser.

3.2.1.1. Den foreslåede ordning ville øge landbrugerens administrative forpligtelser og myndighedernes kontrolmæssige opgaver. Hvis denne ordning trådte i kraft, ville landbrugerne skulle oplyse om driften og udbyttet for produktionsårene 1986/1987 — 1990/1991, og derefter, for hver høst, under myndighedernes kontrol, erklære, hvor meget jord der er taget ud af produktionen eller anvendt til agroindustrielle formål.

3.2.1.1.1. Tages ensilagemajs med i betragtning, opstår der et ømtåleligt problem, idet det areal, som anvendes hertil, normalt ikke berettiger til nogen præmie. Det er meget vanskeligt at sondre mellem ensilagemajs beregnet til foder og kornmajs. Da kornafgrøder til eget forbrug i modsætning til foderafgrøder berettiger til en præmie, lægger det af Kommissionen foreslåede system op til bedrageri.

3.2.1.2. Paradoksalt nok ville denne stigning i den administrative byrde ledsages af en svækkelse af den fælles landbrugspolitik. De begrænsninger, som Kommissionen har pålagt sit eget ansvar, skjuler det sande omfang af dens forslag, idet den regionale opdeling af Fællesskabets landbrugsareal påhviler medlemslandene og ikke Fællesskabet. Faktisk ville dette regionaliseringsprogram betyde, at der til hvert medlemsland ville blive afsat et særskilt samlet budget, hvis forvaltning næppe ville blive overvåget af Fællesskabets organer. Der ville ikke længere være noget »fælles« ved Fællesskabets landbrugspolitik. ØSU opfordrer Kommissionen til at sikre ensartet behandling af samme type regioner.

3.2.1.3. Denne opdeling af Fællesskabet i referencezoner svarende til de forskellige produktionsområder ville få endnu en alvorlig konsekvens, som giver ØSU en tredje grund til bekymring.

3.2.1.3.1. Enhver producent, som overskred gennemsnitsproduktionen for sin region, ville blive straffet på to måder:

— udtagningspligten ville betyde en effektiv produktionsnedgang for pågældende producent, der ville være større end den referencemængde, som lægges til grund for beregningen af udligningsbeløbene,

— de tab, som skyldtes prisfaldet, ville være større end de udligningsbeløb, som ydes til det dyrkede areal.

3.2.1.3.2. Denne vanskelighed kan kun undgås med en individuel reference. Imidlertid ville producenten i et sådant tilfælde stå over for strenge produktionskvoter — et system, som ikke giver økonomisk mening, da det hindrer en produktionsomstilling på længere sigt.

3.2.1.3.3. På lang sigt er det ikke sikkert, at disse referencemængder vil kunne tilpasses den reelle situation i landbruget. For eksempel ville sydeuropæiske producenters produktivetsbestræbelser ikke blive belønnet. Det foreslås derfor, at Kommissionen sikrer større fleksibilitet ved fastsættelsen af referencemængderne for disse landes vedkommende. De bestemmelser i Kommissionens forslag, som vedrører muligheden for ændringer, der skal tage højde for udviklingen i produktionsmønstret, i produktiviteten og i markederne, er vage og uden nogen bindende karakter for Fællesskabets myndigheder.

3.2.2. ØSU er bekymret over disse risici. Efter dets mening bør bestræbelserne på at opnå en præmie

ikke blive vigtigere for landbrugeren end selve produktionen.

3.2.2.1. I betragtning af disse problemer i form af overadministration og fare for den fælles politik opfordrer ØSU Kommissionen til at undersøge muligheden for at indføre en enhedspræmie pr. hektar, som er uafhængig af afgrødens art, og som udregnes på grundlag af gennemsnitsudbyttet for hvede pr. region.

3.2.2.1.1. For afgrøder, som giver et mindre udbytte end hvede, kunne der ydes et supplerende udligningsløb. Et sådant supplement, som skulle ydes ved leveringen i forhold til den faktiske høst, ville modvirke enhver jagt på præmier.

3.2.2.1.2. Hektarpræmien ville udgøre fundamentet i ordningen, idet særlige bestemmelser vedrørende bestemt afgrøder ville være af supplerende karakter.

3.2.2.1.3. Med forslaget om denne enhedspræmie pr. hektar for landbrugsafgrøder mener ØSU, at man kan opnå en forenkling af ordningen, hvorved den gøres mere retfærdig og effektiv.

Bryssel, den 26. februar 1992.

Michael GEUENICH

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg